

XXXIV. tečaj.

V Kamniku, marcij 1917.

3. zvezek.

P. EVSTAHIJ:

Marijino oznanjenje.

(God 25. sušca.)

Pošlje Večni zvestega poslanca,
Gabrijela, vzor moči duhovne.
In Beseda, Sin Očeta reče: „Zdaj je ura, vekomaj izbrana;
zdaj je ura, da odrešim zêmljo; zdaj je ura, da mesó oblečem
in odklenem bratom rajska vrata — zdaj je ura, vekomaj izbrana.
Glej Devico, cvet miline rösne, v Nazaretu glej veselje moje! —
Prišle njene so molitve k meni. Pojdi, angelj, pojdi in naznani
željo mojo, sklep ljubezni večne!“ —
Sluša mili knez nebeški, sluša:
»Kralj največi, tvoje je gospodstvo, moje bitje dar dobrote tvoje:
hvala, Stvarnik, za povelje sladko! Vedno nova tebi slava bodi!«
V mestu malem hišica ponižna,
v njej bogastvo: vseh nevest nevesta.
»Zdrava, Deva — o Marija, zdrava!«
Himna vekov kak je zadonela! V raju vstala rãdost ljubezniva.
In Devica — v globočini duše cvetka skriva se ponižno vdana —
in Devica sklep najvišji moli:
»Dekla glej sem, Bog očetov, tebi — zgodi v meni se beseda tvoja!«
Himna vekov kak je zadonela! Hvala tebi, Oče vsemogočni!
Hvala tebi, Sin, Modrost Očeta! Hvala tebi, Luč ljubezni čiste!
Hvala tebi, o deviška Mati! — — —

MARIJINO OZNANJENJE

Dr. za kršč. um., Monakovo.

P. GVIDO RANT:

Tretji red in življenje.

»Ti pa, moj sin, služi Bogu s polnim srcem in z voljnim duhom.«
(1 Kron. 28, 9).

tem opominom je vzel umirajoči kralj David slovo od svojega sina Salomona. Še enkrat je s svojo tresočo roko prijel harfo, zvesto spremljevalko vseh dni, in tiho je zadonela po sobi, kamer se je bližala smrt, večno lepa pesem (Ps. 102):

»Proslavljaj, moja duša, Gospoda: in nikar ne pozabi nobene njegovih dobrot;
ki prizanaša vsem tvojim hudobijam: in ozdravlja vse tvoje slabosti;
ki oteva pogina tvoje življenje: ki te venča z milostjo in usmiljenjem.

Kakor se oče usmili otrok, se Gospod usmili njih, ki se ga boje: ker on ve, kako krhka stvar da smo; pomni, da smo prah: Človek, kakor trava so njegovi dnevi, kakor cvetlica na polju tako odcvete.

Ker naj le veter popihne mimo nje, že več ne obstoji: in ne pozna se več njeno mesto.

Usmiljenost Gospoda pa je od vekomaj in do vekomaj nad njimi, ki se ga boje . . .

In imajo v spominu njegove zapovedi, da jih izpolnjujejo.

— — — — —
 Slavite Gospoda vsa njegova dela: po vseh krajih njegovega gospodstva, hvali, moja duša, Gospoda.«

Harfa leži na tleh; strune so odzvene. Po deželi se širi prežalostna novica: „Izraelovega kralja ni več!“

Ko je ležal sv. oče Frančišek v borni koči na smrt bolan, pozivljaj je v svoji solnčni pesmi vse stvari, naj oznanujejo slavo božjo. Končal je to priprosto pa prelepo pesem s pozdravom smrti:

»Hvaljen, Gospod, po naši sestri smrti telesni,
 kateri človek noben uiti ne more.

Gorjé mu, kateri umrje v smrtni pregrehi!

Srečen, kateri tvojo presveto voljo izpolni! —
 ne bo ga zadela druge smrti poguba.«

„Srečen, kateri tvojo presveto voljo izpolni,“ ali ni to prav ista oporoča, ki jo je zapustil David svojemu sinu Salomonu v besedah: „Ti pa, moj sin, služi Bogu s popolnim srcem in z voljnim duhom?!“ S to svojo zadnjo voljo pozivlja sv. oča vse svoje otroke k zvestemu izpolnjevanju božjih zapovedi, kliče jim, naj postanejo pravi vojščaki Jezusa Kristusa, ki z veseljem in ljubeznijo store to, kar njih Kralj in Gospod zahteva, ki se vstrajno vojskujejo v boju življenja, podpirani od milosti božje.

Življenje vojska.

V sv. pismu beremo stavek, ki smo ga že sto in stokrat slišali: „Vojska je človeško življenje na zemlji“ (Job 7, 1). Tako je vzkliknil pobožni Job, ki je prestal najrazličnejše poskušnje in je gledal ter sam na sebi okusil trpljenje človeka. Pa zakaj naj to resnico ponavljam, saj je vendar nekaj vsakdanjega? Resnično! Toda prav ta vsakdanja teža življenja, ki jo v sedanjih

časih bolj ko kedaj čutimo, nas vsaki dan sili, da se na njo spomnimo. Življenje je vojska in sicer dolga, težavna vojska. Od nje ni izvzet nihče, ki stopi v dolino zdihovalja in solz. — Le zamisli se nazaj v dneve, ko si bil še malo dete. Sedel si v naročju blage matere. Z otroško priprostostjo in dobrodušnostjo si vprašal mater: „Mama, zakaj imaš gube na svojem čelu?“ In mati ti je odgovorila: „Otrok moj, to so brazde, ki so jih globoko zarezale skrbi življenja v vsako človeško čelo, dokler jih smrt z mrzlo roko zopet ne izbriše.“ Ali si mater takrat razumel? Ne! Ta odgovor je presegal tvoj razum. Saj si bil še majhen in nisi niti slutil, s kako bridkimi solzami in s kolikimi skrivnimi potnimi kapljicami je bil namočen kruh, ki so ti ga vsaki dan rezale roke skrbnega očeta in blage matere. V poznejšem življenju si opazil, kako so se množile na čelu očeta in matere poteze skrbi vedno bolj in bolj. Videl si, kako so se med njihovimi lasmi pokazale srebrne nitke, ki so polagoma pobelile vso glavo, kakor pobeli zimski sneg naravo. Misлил si, to tako pride, ko se človek postara in sključi ter upogne. Da, to samo od sebe pride, ko se človek postara in sključi in upogne, — toda največ krivde pri tem ima resnica, da je človeško življenje tako trda in težka vojska.

Pa prišli so dnevi, ko so ti pokopali očeta in mater, — in mogoče prej še dan, ko si sam stopil v življenje. Ne vem, si li bil takrat še majhen, ali pa že odrasel in velik. Samo to vem, da se je od tistega dneva pričela zate samega vojska življenja. Solza ti je zablestela v očeh, ko so dvignili iz domače hiše tvoje roditelje, solza se ti je utrnila, ko je votlo zadonela prst, ki je padala na krsto in zagrebla tvoje tako ljubljene stariše. Ostal si sirota, sam v sredi sveta in viharjev življenja. — Ali tudi v slučaju, da ti je ljubi Bog stariše ohranil, se je boj življenja kmalu začel. Mogoče že za mladega dečka, ki je moral zapustiti sladki mir domače hiše in iti v svet, da se preskrbi za svojo prihodnost. Koliko potreb in nevarnosti je moral prestati! Mogoče že za mlado deklico, ki je odšla iz varstva materinih rok v tuje, akoravno skrbne, vseeno pa tuje roke. O vi boritelji življenja, koliko skrbi in težav ste od tistega časa prenesli! Skrbi, dokler ste kaj znali in skrbi, dokler ste kaj postali, vse boje notranje zrelosti in notranjega življenja.

Koliko bridkih in grenkih ur preživi človek na zemlji! Sedaj napolnjuje dušo človeka otožnost, sedaj malosrčnost, ki nas ovira

pričeto delo dokončati. Kakor tat se prikrade v življenje nesreča, ki nam je vničila vse upanje in vse nade. S kakimi težavami se mora človek boriti, da si preskrbi potrebno službo in ko si jo je pridobil, kako si mora prizadevati, da si jo ohrani. Trpljenje ga položi zvečer k počitku in ko zjutraj zarana vstane, ga trpljenje znova objame. Dušo starišev napolnjujejo skrbi za premoženje in prihodnost, za male otroke, ki spe v njihovem naročju in za tiste, ki žive v daljavi in tujini, za zdrave in bolne, za tiste, ki so hirali in zopet ozdraveli, za tiste, ki so odšli, pa zopet prišli in za tiste, ki so se za vedno poslovili, ker so se vlegli, da bi si poiskali boljšo deželo, kakor je zemlja, za one, ki so umrli.

— In konec vse igre življenja? Smrt. Sicer konec, ki nas v dobrih in slabih dnevih samo zaradi tega ne presune do mozga, ker smo ga preveč navajeni. Toda ali ni v resnici nekaj strašnega, da ne bo izmed vseh ljudi, ki bivajo sedaj na zemlji, čez sto let nobenega več? Hiše, v katerih prebivamo, bodo še stale in mogoče ne drugačne kakor so sedaj, toda nas ne bo več v njih. Na poljanah se bo še zibalo zlato žitno klasje in rdeči mak v lahnem poletnem vetriču, na gričih bo še šepetalo listje mogočnih hrastov in košatih lip, kakor takrat, ko smo pod njimi hodili in prisluškovali njihovi prvi pešmi — mi pa bomo prebivali na malem posestvu in stanovali v hišici, zgrajeni iz šesterih desk. Ali ni vse to resno in vredno razmišljanja? Mogoče bomo počivali na pokopališču velikega mesta, ali pa v mirnem kotičku ob prijazni vaški cerkvi, toda hrum živečih, žvižganje drvečih vlakov, ropotanje strojev po tovarnah, nas bo prav tako malo motilo, kakor vrišč in vrvenje otrok, ki se igrajo okolo pokopališnega zidu. Na naš grob bodo zasadili križ, ali postavili kamenit spominik z našim imenom, toda križ bo tekom časa strohnel in razpadel, mahovje bo prerastlo ime, ki je bilo v kamen vklesano in nekega dne bo svet pozabil, da smo živeli. K večjemu eden izmed ljudi bo še enkrat prišel k nam — grobar. Njegova lopata bo potrkala na našo krsto. S svojim rezkim in hripavim glasom nam bo zaklical: „Vzbudi se, vzbudi mrtvo okostje, pusti, da pride drugi k tebi in počiva ob tvoji strani, dokler vaju k novemu življenju ne bo poklical On, ki vaju je vstvaril, Gospod večnih časov.“

V teh zadnjih besedah je izražen ves pomen našega življenja. Nismo samo zaradi tega vstvarjeni, da se borimo za dobrine in blaginje sveta, ampak naš pravi namen je, doseči večno živ-

ljenje. Za to pred vsem se moramo vojskovati. Ali, da govorim z Gospodom Jezusom: „Iščite najprej kraljestvo božje in njega pravico, vse drugo vam bo navrženo“ (Mt 6, 33). K takemu življenju in mišljenju pa navaja svoje ude tretji red.

Tretji red, pot k večnemu zmagoslavju.

„Pisano je: Gospoda svojega Boga moli in njemu samemu služi,“ (Lk. 4, 8) tako je govoril Jezus Kristus škušnjavcu. Kako velik in vzvišen namen človeškega življenja z vsemi njegovimi težavami, boji in poskušnjami! Bogu služimo, ako izvršujemo njegovo sv. voljo, ki se nam razodeva v božjih in cerkvenih zapovedih. In ravno tretji red kaže človeku, kako naj svoje dolžnosti kot kristjan izpolnjuje, da bo dosegel cilj svojega življenja: večno srečo onkraj groba. Vodilo namreč ne zahteva od tretjerednika drugega, kakor da vestno izvršuje dolžnosti, ki jih ima do Boga in cerkve, do sebe in do bližnjega, z eno besedo, da stori to, kar nam Bog in cerkev zapovedujeta v svojih zapovedih. Vsi drugi predpisi samo pomagajo to veliko nalogo dovršiti: n. pr. da naj se drže udje tretjega reda v vsi svoji noši in obleki tiste srednje poti, ki se slehernemu spodobi, da naj se skrbno varujejo plesov in nespodobnih glediških iger, da naj zmerno uživajo jed in pijačo, se postijo pred praznikom sv. očeta Frančiška, naj se vsak mesec spovejo in prejmejo sv. obhajilo, naj molijo dvanajst očenašev, naj dajejo drugim dober zgled in se varujejo slabih knjig in časopisov, naj hodijo, ako mogoče, vsak dan k sv. maši i. t. d. Akoravno je vodilo pravo redovno vodilo in čeprav presega po svoji veljavi pravila vsake bratovščine in verske družbe, vendar ne veže pod nikakim, niti malim grehom ne. Zakaj?

Udje tretjega reda naj vse redovne dolžnosti z veseljem vrše, ne tolikanj iz strahu pred grehom, ampak pred vsem iz ljubezni do Boga in v slavo božjo. „Služite Gospodu v veselju“ (Ps. 99, 2), to je staro, vedno pravo geslo vsakega dobrega tretjerednika. V svojo častno in vestno zadevo si šteje po vseh določilih sv. vodila se natančno ravnati in tisočkrat raje umreti, kakor prestopati božje in cerkvene zapovedi. To je pristno resnično mišljenje pravih tretjerednikov!

Živimo v času, ko se sto in stotisoči prostovoljno žrtvujejo za varstvo in blagor domovine. Ali ni naša dolžnost, da storimo

za čast ljubega Boga veliko več? Slabo znamenje bi bilo za nas in večna sramota, da smo doživeli velike čase, ki bodo za stoletja odločili zgodovino naših potomcev, pa smo ostali kljub temu tako majhni. Sto in stotisoči se darujejo za domovino in samo malo število za Boga, kako naj se to vjema?!

Tretjeredniki, skrbite, da se bo vaše število pomnožilo! Vabite in nabirajte novih udov! Pomnožite svojo armado! Leon XIII. pozivlja vse, „kolikor mogoče veliko sv. bojevnikov obojega spola pridobiti tretjemu redu.“ Prav tako prosi škofo, „da naj navdušujejo duhovščino za tretji red in naj že mlade semeniščnike preoblečejo.“*

Ali slišite vi vsi, ki še niste v tretjem redu? Leon XIII. vas kliče. Pij X. vas kliče. Benedikt XV. vas kliče v tretji red. Kdo se bo še obotavljal? — V tretjem redu je prostor za vse: za blage mladeniče in mladenke, za skesane spokornike, za poštene vdove in vdovce, za dobre zakonske; vrata so zaprta samo lahkomišljenosti in razuzdanosti. Tretji red je krščanska armada prostovoljcev. V njo stopi lahko vsak, kdor ima plemenito mišljenje, navdušenje za vse dobro, gorečo in pristrčno ljubezen do Boga. Vsi dobrodošli: vsak stan in starost in spol.

Pošteni ljudje, oglasite se! Tretji red vam bo prinesel blagoslov in po vas tudi drugim. Če bi se vsi dobri po župnijah združili v tretjem redu, če bi postavila vsaka župnija svoje najboljše v vrste tega reda, kako velikanske armade plemenitih ljudi in vnetih kristjanov bi se zbrale v vsaki škofiji. In ako bi vse te armade odločno nastopile, bi potihnili sovražniki Boga, vere in domovine, življenje pravice in medsebojne ljubezni bi zavladalo, življenje, ki temelji v večno resničnih in veljavnih zapovedih božjih. Tretjeredniki, zbirajte se in organizirajte za sv. stvar božjo, potem vas bo vaš red vodil skozi napore in boje življenja k večnemu zmagoslavju!

* Breve z dne 21. sept. 1900 na mednarodni tretjeredniški sestanek v Rimu.

Sv. Jožef

Dr. za kršč. um., Monakovo.

V tvojem varstvu, sveti Jožef,
nekdaj bil je naš zaklad . . .
Kak si blažen v rajskem zboru,
kak v nebesih zdaj bogat!

Božje Dete, Mati — Deva
tebi sta ljubezni dar,
srce tvoje blagoslavlja
v Bógu vsako božjo stvar.

P. ANGELUS MLEJNIK:

Sv. katoliška vera – vir tolažbe.

raznovrstno je zlo in mnogotere so bridkosti, ki spremljajo človeka na njegovem popotovanju od rojstva do groba. Nesrečno dediščino podedovanega greha vlačí za seboj celo življenje, ker s tem, da je deležen postal človeške nature, postal je deležen tudi okuženja te nature po grehu, deležen tudi vseh žalostnih posledic tega greha. Hude in težke so rane, katere je vsekál človeku ta greh in težko jih je zaceliti. Te ga skele in mu povzročajo bol in trpljenje brez konca in kraja. Greh ga ni le oropal najlepšega daru posvečujoče milosti božje, pravice do nebes in sreče otrok božjih, temuč ga je izročil tudi v sužnost peklenskega duha, popačil mu je vse dušne zmožnosti. Razum mu je zaslepil, da težko spoznava nadčutne reči, voljo mu je oslabil, da se tako težko odloči za dobro, zbudil mu je grešno požljivost, da se meso vedno vpira duhu, da se mora neprestano vojskovati; s trdim delom in v potu svojega obraza si mora iz zemlje pridobivati vsakdanji kruh, stvari na svetu so mu postale sovražne in nazadnje ga čaka neizprosljiva bridka smrt. Ne more se tajiti, da težak jarem leži nad Adamovimi otroci od rojstva do groba, da je tukaj na svetu za človeka res solzna dolina. O kako hrepeni človeški duh po luči, po resnici v tej temi! Kako išče vbogo človeško srce tolažbe in miru v svoji žalosti — pa prave tolažbe, pravega miru mu svet ne more dati, daje mu ga le sv. katoliška vera. Naš razum hrepeni po luči, po spoznanju resnice. Kar je luč za naše oči, to je resnica za naš razum. Kolika dobrota je luč! Vse, kar naše oči lepega vidijo, bi bilo za nas zgubljeno, ko bi luči ne bilo. Kako nas razveseli pogled na lepo s cveticami posuto polje, na visoke skalnate planine, na hribe in doline preprežene z belimi cestami in bistrimi potoki, kako se povzdigne naše srce pri pogledu na prelepi z neštevilnimi zvezdami posuti nebeški obok!

Vera, katero nam je Jezus Kristus razodel je taka luč za naše dušne oči. Zato piše sv. Janez: „On je prava luč, katera razsvetljuje vsacega človeka, ki pride na ta svet.“ Jezus sam je razločno povedal: „Jaz sem luč sveta. Kedor hodi za menoj, ne

tava po temi, temuč ima luč življenja.“ Le njegova sveta vera vtolaži človeka, ker mu reši vse dvojbe, ker mu odgovarja na vsa vprašanja, katera stavi vedno in vedno človeški razum in na katera doslej noben človeški razum brez te luči povoljno odgovoriti ni mogel. Tisoč in tisoč let pred Kristusom je človek iskal resnico, pa zgodovina nam spričuje, da na najvažniša vprašanja: o Bogu, o službi božji, o npravstvenih dolžnostih, o človeku, njegovem izvoru, namenu, o vzroku zla in trpljenja na svetu, o človeški osodi po smrti i. t. d. pravega odgovora, ki bi ga potolažil in vmiril, ni mogel dobiti brez luči sv. vere. Človek bi bil sicer mogel le s svojimi natornimi močmi spoznati pravega Boga in tudi, kako mu je treba služiti, vendar resnice ni spoznal, ker se je, oslavljen po grehu vdal strastem, dal se preslepiti od lepote stvari in je stvar bolj častil nego stvarnika. Ravno zato pravi sv. apostelj Pavel o poganih, da so brez izgovora. Narodi, kateri so sicer dosegli veliko stopnjo izobraženosti in kulture, kakor Grki in Rimljani, tudi najblažji in največji modrijani mej njimi niso našli tiste resnice, temuč so ostali v temi in največih pa tudi najgrših zmotah. Priznali so sami svojo nezmožnost in prosili, da bi nebesa poslala enega doli, ki bi jih v teh rečeh podučil. Nič boljše se ni godilo in se ne godi človeku celo v sedanjí dobi vsestranskega napredka, ako se ne da razsvetliti od luči sv. vere. Zato učenjaki in modrijani pripoznavajo: „Ne vemo in ne bomo vedeli!“ V najvišjih vprašanjih življenja vlada pri njih tema; zdi se jim kakor uganjka, katere razvozlati ne morejo. Sami odgovarjajo, da more le vera dati življenju pravo smisel, da more znanost na vprašanja: „Od kod? Kam? Čemu?“ tako malo odgovoriti, kakor pred dva ali tri tisoč leti.

Resnično vera, le sv. katoliška vera vtolaži človeka, ker mu prežene to temo in daje za vsakatega jasen in določen odgovor. —

Veliki ajdovski modrijan Justin je iskal resnico in odgovor na ta imenitna vprašanja skoraj pri vseh tedanjih učениkih in modrijanih in šolah, pa ni je našel. Noben odgovor ga ni zadovoljil. Našel pa je resnico v sv. katoliški cerkvi, se dal krstiti in to resnico je spričal z mučeniško svojo krvjo.

Sv. vera uči spoznavati Boga in nam pove, kako mu moramo služiti, da mu bomo dopadli. Ona nam pove, da je Bog človeka za se vstvaril in mu odločil posebno vzvišen namen v večnosti. Tudi po grehu človeka ni zapustil. Dal mu je Odrešenika, ki ga

je zopet povzdignil na prejšnjo čast, mu odprl nebesa, mu dal sredstva, da zopet postane otrok božji in dedič nebes.

Sv. vera nam pove, kakšne dolžnosti ima vsakteri do Boga, do bližnjega in samega sebe. Kralja in podložnega, bogatina in vbožca, gospoda in hlapca, stariše in otroke, vsakega naj si bo kateregakoli stanu, starosti, službe uči sv. vera, kaj mora po svojem stanu storiti, da si z dobrimi deli nabira zaklade v večnosti in doseže plačilo, večno življenje. Kako prav je imel tedaj tisti mladenič, ki se je obrnil do Jezusa in ga vprašal: „Učenik! Kaj moram storiti, da večno življenje dosežem?“ Jezus mu je mogel na to vprašanje jasno odgovoriti. Svoje nauke pa je naš Odrešenik izročil svoji nevesti sveti katoliški cerkvi, ki jih ona kakor najdražji zaklad skrbno varuje, ki nam jih razklada in zapoveduje verovati. Zato je sv. katoliška cerkev naša najboljša učiteljica in voditeljica v večno življenje. Sv. vera je resnično luč, ki nam sveti na potu v večno življenje.

Sv. vera daje človeku največo tolažbo, ker mu pomaga zatirati in krotiti strasti in grešna nagnjenja.

Največi sovražniki človeka so njegove nevrejene in grešne strasti. Častiželjnost, pohlepnost po bogastvu, razuzdanost in razkošnost, črna zavist, požrešnost in pijančevanje, jeza in sovraštvo, to tlači in mori človeško družbo, to ruši temelje miru in sreče v državi in družini, to spravlja ljudi v zgodnjo smrt, to prinaša sramoto in vboštvo, trpljenje in morje solz. Sv. vera pa nas uči, kako moremo premagati te sovražnike in ravno v tem boju najde kristjan mnogo tolažbe in zadovoljnosti. Le samo tam, kjer se spolnuje nauk Kristusov: Zatajaj samega sebe! Zatiraj poželenje oči, poželenje mesa in napuh življenja! le tam je prava sreča in zadovoljnost doma. Le v tisti hiši se mirno in veselo živi, kjer dobri, bogaboječi ljudje žive, ki radi božjo besedo poslušajo in spolnujejo ter pogosto sv. zakramente prejemajo. Le v tisti družini je veselje doma, kjer lepo krščansko žive, kakor jih uči sv. cerkev. Tamkaj ni slišati preklinjevanja in prepira, ni jeze in zdihovanja. Dopolni se jim, kar je Jezus obljubil, rekoč: „Vsak, ki moje besede sliši in jih spolni, je podoben modremu možu, ki je postavil svojo hišo na skalo. In ploha se je vdrla in prišle so vode in vetrovi so pihali ter se vprli v tisto hišo, pa ni padla, ker postavljena je bila na skalo.“

Sv. vera je nadalje najslajša tolažnica v trpljenju.

Sv. Janez Krstnik je poslal svoje učence k Jezusu, da bi ga vprašali, je li on tisti, ki ima priti, ali naj družega čakajo. Jezus pa jim je odgovoril, naj gredo in povedo Janezu vse, kar so videli in slišali, da slepci spregledujejo, gluhi slišijo, hromi hodijo, mrtvi vstajajo in da se vbogim evangelij oznanjuje. Ako prebiramo sv. evangelij, resnično najdemo, da je imel Jezus večidel navadno, priprosto ljudstvo za svoje poslušavce. Saj njegov nauk je bil posebno za te ljudi prav primeren in tolaživen. Njegov evangelij je veselo oznanilo za vboge, s trudom obložene trpine na svetu. Sv. vera nam pokaže dobrega Očeta v nebesih, brez čigar volje tudi en las ne pade raz glavo, ona nas uči, da tistim, ki Boga ljubijo, vse le k dobremu služi, da trpljenje, križi in nadloge niso znamenje, da nas je Bog pozabil in zapustil, temuč da Bog tiste tepe, katere ljubi, da so stiske sedanjega časa le pripomoček varovati se greha, zatirati strasti, da so šiba v roki nebeškega Očeta, ki hoče razposajene otroke zopet spraviti na pravo pot, da so to le lahke kazni za storjene pregrehe, ki nas pa obvarujejo veliko hujših v večnosti. Vbog, vdano trpeč kristjan vedno lahko govori: Jaz sem ljubljeni otrok nebeškega Očeta. On najbolj ve, kaj potrebujem, kaj je moji duši v zveličanje. Zato more reči s sv. Avguštinom: „Gospod, tukaj reži, tukaj žgi, da mi le v večnosti prizanesesh.“ Sv. vera nam kaže po tem trpljenju veliko lepše življenje, kjer bo Bog vse solze obrisal, in ne bo več joka, ne bolečin, ne smrti.

Sv. vera tolaži grešnika in ga varuje obupnosti. Po njenem nauku ni tako velikega greha, da bi vsmiljenje božje ne bilo še večje, da ni tako hudobnega grešnika ali grešnice, da bi ju Bog ne hotel sprejeti, ako se skesana zopet k njemu nazaj vrneta. Kedor ima pravo kesanje in resnično voljo poboljšanja, ta dobi odpuščenje svojih grehov. Naj je madež na duši še tako velik, spokorne solze ga operó, ga izbrišejo zavaljo krvi, katero je Kristus zarad naših grehov prelil. Kri Kristusova nas očisti vsakega greha, uči sv. Janez. O tolažbe polne besede sv. vere za nas vboge grešnike! Pozdravljena sv. vera, ki nam tako veselo in tolažljivo resnico oznanjuje!

Sv. vera tolaži v smrti uri vernega kristjana in tiste, katere mora zapustiti. Po nauku sv. vere s smrtjo ni vsega konec, temuč smrt je le ločitev duše od telesa. Duša se preseli v večnost, telo pa strohni v zemlji, da bo enkrat poveljučano vstalo. Smrt je le spanje . . . „Naš prijatelj Lazar spi“ je rekel Jezus o mrtvem

Lazarju. „Deklica ni mrtva, temuč spi“ je rekel o mrtvi deklici. In na to resnico se opira druga nič manj tolaživna resnica, da se bomo zopet videli. Ta misel tudi smrti vzame vso grozo. „Smrt, kje je tvoje želo?“ vprašuje sv. Pavel. Stopimo v duhu v sobo, kjer dobra mati leži na smrtni postelji. Objokani so pri njej njeni otroci in ves potrta stoji blizu oče. Kmalu jih bo zapustila in zgubili bodo, kar jim je bilo najljubše na svetu.

O to je težka ura, ko vgašajo ljube materine oči, ko prenehava biti zlato materino srce! Pa zadnji njen pogled je na križ, ki ga drži v rokah, pa tudi na preljube otročiče in dobrega moža. In kaj pove ta zadnji pogled? Ali ne besede sv. pisma: „Vi boste sicer žalovali, pa vaša žalost se bo v veselje spremenila.“ Angelji tolažbe in svete vere obdajajo smrtno posteljo in govore o vselem snidenju in vstajenju poslednji dan.

Poglejmo vmirajočega kristjana. V strahu se poprašuje: „Ali bom našel v večnosti milostno sodbo?“ Tedaj mu pa sv. vera pokaže v duhu Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta, spominja ga na prelepo priliko o zgubljenem sinu, kaže mu Magdaleno in razbojnika na križu. Mirno prejme sv. zakramente za umirajoče in strah izgine, v srce pa se naseli velik mir, tolažba in trdno zaupanje v božjo vsmiljenost. V smrtni uri ne zadosti človeška tolažba, ne pomaga nič vsa posvetna znanost in učenost, le vera, le naša sveta, katoliška vera more dati pravo tolažbo in mir.

O gotovo dobrotljiva v resnici božja vera! Največe bogastvo, najdražji zaklad, najlepša svitlost je sv. vera. Ona prinese zveličanje grešnikom, razsvetli na duši slepe, sprejema zgubljene, očedi spokornike, potrdi v dobrem pravične, venča mučence, ohrani device, nas za nebesa pripravlja in nas z angelji večnega veselja deležne stori.

Ker je tedaj sv. vera za nas tolika dobrota, ker nam daje toliko tolažbe v življenju in smrtni uri, se moramo zavedati, koliko dobroto nam je Bog skazal s tem, da smo bili rojeni v pravi veri, da smo že od prvih svojih dni deležni njenih milosti. Dolžnost naša je, da znamo ta najdražji zaklad vedno bolj ceniti. Cenili ga pa bomo le tedaj prav, ako ga bomo vedno bolj spoznali. Dolžnost naša je pa tudi, da to svojo vero, naš zunaj pokažemo. Zakaj vera brez dobrih del je mrtva. Le če bomo po veri živeli, bomo na smrtni postelji iz nje zajemali največo moč in tolažbo, da bomo mogli govoriti s sv. Pavlom: „Dobro sem se vojskoval, tek dokončal, vero ohranil: zdaj mi je pa prihranjena krona pravice.“

P. SALVATOR ZOBEC:

Življenje sv. Klare Asiške,

device II. reda in prve učenke sv. Frančiška.

(Dalje.)

3. Sv. Klara stopi v redovni stan.

reda prva poskušnja je bila srečno prestana, sklep storjen in od Frančiška одобren. Treba ga je bilo le še izpeljati in to na tihem in v kratkem času, da ne bi stariši nasproti postavili nepremagljive ovire in da ne bi Klare premotili sorodniki in svetni oziri. Dogovorila sta se s Frančiškom o vsem potrebnem ter sta določila za izvršitev sklepa polnočno uro na cvetno nedeljo zvečer.

Ker Frančišek nobenega važnega sklepa ni izpeljal brez škofovega dovoljenja, tudi pri tem važnem delu ni ravnal drugače, čeravno nam zgodovina o kakem posvetovanju s škofom ne sporoča.

Po Frančiškovem nasvetu je šla Klara l. 1212. na cvetno nedeljo (t. j. bilo 19. sušca) oblečena v najlepšo obleko z domačimi v cerkev k blagoslovu palm in k sv. maši. Kedo domačih in znancev bi bil mislil, da je to Klarina zadnja pot v cerkev in iz cerkve v njihovi družbi?

Navada je bila, da je škof po blagoslovu palm sam vernim delil palmove vejice. Šli so namreč posamezni verniki, moški, ženske in otroci po vrsti k altarju, kjer so iz škofovih rok prejeli blagoslovljeno zelenje. Vsi so šli, vsi prejeli, le Klara je ostala na svojem mestu zatopljena v globoke misli. Tedaj se dvigne škof izpred altarja in nese vejico Klari. Ponizno jo sprejme, sramuje se svoje nepazljivosti, pa vender ostane mirna, Bog ve, ali je bila tako zatopljena v cerkveno pesem, ki je veljala njenemu ženinu: „Hozana Sinu Davidovemu, blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem,“ ali pa je premišljevala dogodbe prihodnje noči, ko se bo posvetila Gospodu. Na vsaki način je bila sedaj palmova veja znamenje slavne zmage nad seboj in nad svetom.

V naslednji noči zapusti Klara ob uri, ko so vsi domači že trdno spali, s svojo teto domačo hišo. Pri stranskih vratih hoče

oditi; toda ravno takrat je bilo zunaj nametanega nekaj lesa in kamenja, ki ga je bilo treba s silo, pa brez ropota odstraniti. Vse je šlo po sreči; zapreke so odstranjene, Klara je v spremstvu svoje tete pod prostim nebom. Zdaj hiti navzgor proti cerkvi Marije angeljske. Tam jo že pričakuje sv. Frančišek z brati; z gorečimi svečami jo spremljajo v cerkev mej prepevanjem primernih psalmov. Klara poklekne pred altar, nekaj časa goreče moli in se pogovarja s svojim ženinom Jezusom. Potem jo nagovori sv. oče Frančišek, vpraša jo po njenih željah, potrdi jo v sklepu Bogu se popolnoma darovati za celo življenje, veli ji, naj odloži zgornjo praznično in dragoceno obleko, ter jo obleče v spokorno haljo iz raševine, prepaše ji pas okoli ledij, odstriže ji dolge, goste lase, v znamenje, da se odpove vsem ničemernostim sveta ter jo ogrne z gostim pajčolanom. — Še dandanes kažejo v Asizu lase sv. Klare in nekaj njene obleke v spomin na to noč.

Na to napravi Klara trojno redovno obljubo: uboštva, devištva in pokorščine. Takrat je bila stara osemnajst let. Zaroka z nebeškim ženinom je dovršena, beseda vedne zvestobe izrečena. Nobena sila je ni mogla več odtrgati od zvestobe do Jezusa, od pokorščine do duhovnega očeta Frančiška.

P. BERNARD:

M. Elizabeta: „Iz moje celice.“*

ati Elizabeta nam že davno ni bila nepoznana. Saj smo občudovali v teku let že marsikak biser iz njene celice, brali smo marsikako pesemco njene „globoke, lepote žejne duše“ (str. 163) in vselej „je zagorelo naše srce“ (str. 36) — nehote smo morali priznati: Ta pesem je lepa! Vedeli smo, da mora biti teh biserov že precejšnja zbirka, pričakovali smo, da nam pesnica „tisočernih sreč“ (str. 130) odpre nekoč predalček in nam podari svoje bisere,

* Zbirka pesmi. pod tem naslovom je izšla v Ljubljani. Naročiti jo je v uršulinskem samostanu ravno tam. Krasno vezana knjiga stane 3 K 80 v., broširana 2 K 20 vin.; s poštnino 20 vin. več.

nabrane v krasen venec. Pa naši dnevi so zavozili v žalostne, težke čase; naša srca so skoro zapustila solnčne tratine poezije, tako polne blažene pozabljivosti — zato nam ni bilo na mislih naše pričakovanje. Ali zgodilo se je ravno v teh časih, krasna knjižica je priromala k nam iz tihe celice, vsa ovenčana z belimi limbarji, vsa ožarjena od svita večne luči. Presenečeni smo bili nekoliko, pa naše presenečenje je bilo polno veselja in hlastno smo prelistali mični zvezek. Mnogi že znani biseri so zopet oživel pred našimi očmi, svetloba večne luči se je prelivala v njih in se utrinjala v naših dušah v skrivnostne utrinke — kakor molitev — — —

O da, M. Elizabeta je pesnica, ona po pravici poje sama o sebi:

»Harfo dal si v mojo roko,
pesmi v dušo vлил globoko,
in udarjal je ob strune
blesk zvezda in ogenj lune.
Solnca žar in maja petje,
junijsko škrlatno cvetje
našlo pot je v dušo mojo,
v duši našlo struno svojo.« (Str. 71).

Materi Elizabeti je celi svet ena sama pesem. Griči in logi, žitna polja in pisane trate, ptički pod nebom in zvezdice polnočne — vse ima dostop v njeno posvečeno celico. Njena „celica je polna aleluje“ (str. 156) ne le na Veliko noč, temuč vedno, neprenehoma. O seveda so pravili nekoč: Ne „stopi v samostan“, ali „motili ste se vi“, zakaj „kdo me je videl prej tako veselo?“ (Str. 135). Radi verjamemo pesnici, da v celici je „našla več kot je srce želelo“, pa vendar redovnica, tako zaljubljena in zakopana v svojo celico, ni zgubila globokega čuta za lepote tistega sveta, od katerega se je nekoč tako junaško odtrgala, ko je „sto vezi prelomila.“ (Str. 137). M. Elizabeta je prinesla seboj v celico celi svet, njegova lepota je ostala neizbrisno zarisana v njeni pesniški duši — ali prinesla ga je, ne da ga vživa, prinesla ga je, da prepoji njegove vtise s svetostjo tabernakeljnovе bližine in jih položi pred noge Kralju kraljev, zakaj le

»Kralju pesem moje duše!
zanj v hvaležnosti globoki
najčistejši moji zvoki!« (Str. 7 in 8).

Mati Elizabeta ne opeva le limbarjev skrbno obzidanega samostanskega vrta. Brez dvojbe je tam v njihovi družbi doma

čista poezija, toda taka poezija je doma le tam in težko bi našla pot v širni svet, kjer so beli limbarji tako redko sejani. M. Elizabeta posega s pesniško roko v lepi svet, odtrga cvetko tu, odtrga tam, ponese jo za trenutek v svojo celico in jo vrne svetu kakor prerojeno, saj jo je ondi ogrevala ljubezen tako nežno-čutnega srca. Mnogi, ki hodijo po svetu mimo takih cvetk, ne čutijo njihove bližine — mimo gredo mračnega lica — ali začudijo se, ko jim pesnica odkrije njihovo nevednost in na obličje jim priplava žarek nebeškega solnca. Zato je knjižica M. Elizabete za vsacega brez izjeme: za naša dekleta — našla bodo v njej belih limbarjev in „nageljnov škrlatno gorečih“ —, za naše fante — našli bodo v njej krepko in jasno začrtanih vzorov brez odbijajoče mehkuzne sentimentalnosti —, za naše žene — tej ali oni bo duša zajokala ob spominih, ali zajokala v lastni blager —, za naše može, za ... z eno besedo: za nas vse! Saj velja o knjižici prav isto, kar poje pesnica na „samostanskem vrtu“ v zgodnjem jutru:

»Ves vrt — en spev, tako sladak,
ves vrt — en cvet, tako gorak ....

Vsa duša maj, -
vsa spev, smehlaj,
v nji rajev raj —
moj Bog — — —« (Str. 44).

Toda kaj je prav za prav tista čudna moč, ki veje iz knjižice, tista skrivnostna sila, ki prevzame celo dušo in jo napolni s tako čistim zadovoljstvom? Odkod ta harmonija, to soglasje v teh pesniških biserih? Kako, da ne izzveni niti ena kitica, niti ena vrstica v disakord, ki bi ranil občutljivega bravca? To je skrivnost naše pesnice, skrivnost, ki ji skuša bravec z drznim očesom pogledati do dna. Listaš in listaš — ali boš našel ključek do te tako ljube uganjke? Stoj! Stran 114: „Tvoja skrivnost.“ Zdi se ti, da je oživela knjižica v tvojih rokah, kakor da govoriš njej, bereš ljubke verze:

»Obrazek tvoj žari, blesti,
v očescih nosiš raj,
krog usten plava in drhti
neskončno lep smehlaj.

— — — — —
Beseda mehko ti zveni,
prepaja jo sladkost;
kot zvonček glasek tvoj doni —
odkod je ta radost?

Skrivnosti nisi mi razkril,

— — — — —
 Pri angeljski si mizi bil,
 Boga imaš seboj.« (Str. 115).

Da, da, skrivnost je razkrita! Elizabetina knjiga ima seboj Boga! Pri angeljski mizi je našla Boga, tam so se porodile vse njene pesmi. In kako nam Elizabeta govori o Bogu! Tudi mi vemo marsikaj o Bogu, mnogo smo že mislili nanj, pripovedovali smo o njem, toda pogosto smo govorili o njem le tisto, kar smo slišali od drugih. Sami smo še tako malo živeli v Bogu, zato so naše misli nanj površne, naše besede o njem hladne, vsakdanje. Naša pesnica pa živi v Bogu in z Bogom neprenehoma, njena globoka duša ne potrebuje spodbude od zunaj, ona se sama potaplja v globočino božjih skrivnosti in nam pripoveduje, kaj je tam zrla, kaj čutila. Le Bog je njen vzor, njen ideal.

»Moj ideal —
 čistejši ko kristal — — —
 Ves lep še v rubinih krvi,
 ves lep, ko na križu visi.« (Str. 101).

Njemu samemu hoče živeti, njemu samemu peti-do zadnjega zdihljaja. S to visoko mislijo se bavi zadnja pesem v zbirki, če ne najlepša, pa gotovo najgenljivejša mej vsemi: „Prošnja.“

»Kako naj te zahvalim, Jezus moj? — —
 Čuj, ene prošnje, ene ne odreci:
 Naj moje lire zemlja ne oskruni — — —
 Če pride hip, če strunam le en zvok
 izvabim kdaj za svet in ne za te:
 iztrgaj, prosim, liro mi iz rok,
 raztrgaj strune, v moj jih vrzi grob,
 molče naj z mano do vstajenja dne!« — —

Da, Elizabetina knjiga nosi seboj Boga, zato vlada v njej tako popolno soglasje, zato vliva soglasje v srce vsakogar, ki prisluškuje spevom te pesniške lire. In čudno: vedno ista visoka pesem: „Laudate!“ — hvalite Gospoda! — vendar nikjer ne ljubega ponavljanja, nikjer premlevanja že povedanih misli, vse novo, vse polno oživljajoče sile! O, koliko pristne, neizčrpljive poezije nudijo krščanski vzori, krščanski ideali! Potapljanje v morje najvišjih skrivnosti — kako neusahljivo življenje!

»A venec moj, o Jezus, bodi zate!
 Nikomur ga dozdej še nisem vila,
 saj misli vse potaplja se vate.« (Str. 57).

In tako dalje, in tako dalje. Tretjerednik, tretjerednica! Sin, hči sv. Frančiška, tega serafinskega pevca, posezi po knjižici in zatopi se vanjo! Zdelo se ti bo, da gre tvoja duša skozi žarečo peč očiščevanja — odložiš knjigo in vstaneš povzdignjen, prerojen, poživljen. In ravno to je znamenje prave pesniške nadarjenosti, to je znamenje prave poezije, te rožice z rajskih vrtov. Nikakor ni naš namen agitirati za razpečanje knjižice — zdelo bi se nam prenizko in založništvo tega od nas ne pričakuje, zakaj ni lepšega priporočila kakor je knjiga sama — ali v vašo lastno dušno korist vam svetujemo: Kedor more utrpeti tistih par kronic, naj si knjigo nabavi!

Materi Elizabeti pa bodi stotera zahvala za njeno delo in stotera zahvala bodi dobrotnemu nebu, da nam je dalo Mater Elizabeto! —

P. MARIJOFIL HOLEČEK:

Krščanska srčnost.

II.

Sv. Saturnin, mašnik in verniki mesta Abitina.

Cesar Dioklecijan je izdal l. 303 več ostrih postav zoper krščanske duhovnike in vernike, zoper svete knjige, čase in kraje. Po celem obsežnem cesarstvu rimskem se je razpaslo grozno vohunstvo. Kristjan ni bil nikjer več varen: policijski in vojaški oddelki so stikali za kristjani po katakombah in pokopališčih, po javnih in zasebnih prostorih. Pred poganskimi svetišči so stali cesarski uradniki s kadilnicami, v katere so morali mimoidoči vreči osebno nekaj zrn kadila. Na trgih in v prodajalnah so polivali zelišča in živež z vodo, ki so jo blagoslavljali poganski svečeniki. Ker se kristjani niso smeli posluževati takih jedil, so se takoj izdali.

Še nikdar ni besnel pekel tako srdito in s toliko močjo zoper Kristusa kakor v tej dobi. Pa tudi kristjani še niso nikoli kazali toliko srčnosti!

Bilo je v mestu Abitina v Afriki. V hiši lektorja Emerita se je sešlo neko nedeljo (l. 303) več krščanskih mož, žena in otrok z duhovnikom Saturninom, da bi zadostili dolžnosti nedeljske službe božje. Daritev sv. maše še ni bila končana, kar pridrvi med prestrašene kristjane oddelek policijskih vohunov. Vsi pričujoči kristjani so se morali vsled tega „državi nevarnega zločina“ zagovarjati pred sodnikom.

Pri obravnavi je vprašal prokonzul Anulin Saturnina: „Ali si ti proti cesarjevemu povelju zbral te-le tukaj k službi božji?“ »Da,« mu odgovori duhovnik, »mi smo mirno obhajali svojo nedeljsko službo božjo, ker je ne smemo opustiti. Tako nas uči, tako nam veli naša postava!«

Zavoljo teh krščanskega duhovnika vrednih besed je bil grozno mučen in razmesarjen. — Ni še izdihnil svoje svete duše, kar stopi iz vrste kristjanov lektor Emerit ter glasno in določno izjavi: „Jaz sem vsega kriv. V moji hiši se je vršil sestanek. Nisem jim mogel niti smel tega zabraniti, ker so moji bratje in ker mi kristjani ne smemo biti brez nedeljske službe božje!“

Tudi Emerit je zaslužil za te možate besede mučeniško palmo.

Prekrasni zgled Saturnina in Emerita je tako ojunačil kristjane, da so vsi nevstrašeno in stanovitno prestali dolgotrajne muke iz ljubezni do zapovedi božje. — Tudi nedoraslemu dečku Hilarijanu ni prizanesel prokonzul. Poskušal ga je pregovoriti na razne načine. Ali ves trud njegov je bil zastonj. „Stôri, kar hočeš, jaz sem kristjan“, mu je odgovarjal na razna vprašanja. Stanovitnega dečka so odpeljali v ječo, da bi ga pozneje mučili. Za to veliko uslugo se jim je zahvalil z „Deo gratias“ — „Bogu hvala!“

Ljubi tretjerednik! Ta resnični dogodek ti kaže, kako vestno so spolnjevali prvi kristjani božje in cerkvene zapovedi. Šli so rajši v smrt, zgubili rajši vse, kakor da bi postali nezvesti Bogu in sv. Cerkvi. Gotovo občuduješ to srčnost! Ali vedi, da kristjan, ki hoče izpolnjevati vso postavo, tudi dandanes potrebuje te čednosti v celem obsegu. Saj je pekel tudi dandanes razposlal po celem svetu svoje zveste vohune, ki nas na razne načine, z besedo in zgledom, z obljubami in silo, s častmi in sramotenjem, z dobičkom in škodo, javno in skrito skušajo pregovoriti, da bi odstopili od božje postave in darovali malikom. Največe veselje pa imajo ti vohuni brez dvojbeno do tebe, dragi tretjerednik, ker

vedo, da si ti nekako „sol zemljé“, ki jo je raztresel Bog med navadne vernike, „da bi se navzeli krščanskih čednosti; ker vedo in čutijo, da si ti „luč sveta“, ki naj bi drugim vernikom svetila, da bi zopet našli pot postave božje. — Hočeš-li preprečiti vse zlobne nakane tvojih vohunov? Hočeš se li izogniti zanjkam, ki ti jih neprenehoma nastavljajo? — Dobro, bodi srčen! „Boga je treba bolj slušati kakor ljudi.“ (Dj. ap. 5, 29). Ali dobro si zapomni: Krščanska srčnost je hčerka krščanske ponižnosti! Sebi nič ne zaupaj, pač pa trdno zaupaj na Boga, in našel boš to čednost, ki bo toliko večja kolikor ponižnejši boš!

Ko so Saturnina položili na natezavnico, ni zaupal sebi. V ponižnem zaupanju je prosil Jezusa: „K tebi kličem, usmili se me! Sin božji pridi mi na pomoč!“ In stanovitno je prestal strašne muke.

Posnemaj ga tudi ti, duhovni sin ponižnega sv. Frančiška! Ko se ti bliža peklenski vohun, — v podobi strahu pred svetom, v podobi zločnosti, samoljubja, poželjivosti ali drugih strasti, — ne zaupaj sebi, ne svojim že pridobljenim čednostim, ne svoji popolnosti, ne, ampak zateci se v ponižnem zaupanju k Jezusu in ostal boš zvest njemu in njegovim zapovedim. „Prav, dobri in zvesti hlapec, ker si bil v malem zvest, te bom postavil čez veliko: pojdi v veselje svojega Gospoda.“ (Mat. 25, 21).

P. BONAVENTURA RESMAN:

Šola trpljenja.

Majhno trpljenje in trpljenje majhnih.

Veliko trpljenje pomeđe z majhnim. Malenkostno trpljenje te je večkrat prej navdajalo z milovanjem samega sebe, s sedanjó težko poskušnjo se je stvar temeljito spremenila. Ne le malenkosti, tisočere težave takorekoč igraje premaguješ v svoji nesreči. Paganski modrijani, stoiki imenovani, so učili, da je bol le v človeški domišljiji; temu ne pritrdimo. Res pa je, da domišljija izmišlja, po-

večava trpljenje, napravi včasih iz komarja slona, iz vsakdanjih malih križev brezmejno nesrečo.

Imej zlasti v majhnem trpljenju samega sebe v oblasti; ne toži, ne jadikuj, ne divjaj v vsakdanjih zopernostih; sicer ponižáš samega sebe, zagreniš življenje sebi in drugim! Koliko jih je, ki so z večnimi tožbami zaradi ne ravno prevelikih svojili težav svojim bližnjim v neznosno breme. Morebiti si se dal večkrat speljati na led po takih nadležnih mušicah; po raznih svojih vsakdanjih nadlogah si zgubil oblast nad sabo, si se jezil, se hudoval. Posledica je bila oteklina, ki te je kazila nemara več dni. Edino modro bi bilo otresti se mušic, če te je piknila katera, takoj iztisniti pičeno mesto.

Trpljenje je najvažniša, pa tudi najtežja med vsemi umetnostmi; ne le učiti se je treba te umetnosti, tudi vaditi se je treba v njej. So tudi tu stopinje od lažjega do težjega, od majhnega do velikega. V tem je veliki pomen vsakdanjega trpljenja: vežbanje za boj z velikim trpljenjem bodi za te.

Izjemoma se zgodi včasih, da kdo možato, dostojno prenaša kako bridko poskušnjo, kako majhno trpljenje pa ga spravi popolnoma iz ravnotežja. Pravilo pa je: kdor ne zmaga v majhnem, ga bo veliko trpljenje naravnost strlo. Ne misliti: se ne splača, da bi se posebno trudil v potrpežljivosti se vaditi v teh vsakdanjih malenkostnih sitnostih in težavah; tu že smem duška dati nejevolji; če pride huda poskušnja, tedaj bom zastavil vse moči. Pomni, da zbere večkratna zmaga v majhnem trpljenju v celoti zelo veliko moč.

Takoimenovani „akumulatorji“ so zbiralniki električne moči. Podobno treba imeti v življenju „akumulatorje“ za nabiranje dušnih moči in za pomnoževanje s šibkim tokom vsakdanjega trpljenja. Vsako premagano trpljenje, naj bo tudi majhno, naj te je stalo tudi le malo truda, ako si ga zmagovito prestal, je prispevek k prejšnji že zbrani dušni moči, okrepi tok življenske moči. Če je ta tok močan, odnese, vniči dosti majhnega trpljenja s svojo silo. En migljaj volje, ako si duševno res močan, pa so odpravljene majhne vsakdanje težave — za boj z velikim trpljenjem imaš pripravljeno potem veliko množino življenske moči. — Čim prej se začne človek pripravljati na ta boj, tem boljše. Znameniti učitelj vzgojeslovja, vseučiliški profesor Foerster uči, da treba s tem pričeti že v nežni otroški dobi. Stariši in vzgojitelji sploh morejo in morajo gledati na to pri vzgoji otrok,

da se le-ti navadijo prenašati in izkoriščati majhne težave svoje dobe, da se tako usposobijo za veliki boj življenja. Pokazati treba otroku, kaj naj začne, napravi z majhnimi — v otroških očeh morda velikimi — svojimi križi; opozoriti ga treba, naj se uči iz grenkosti lastnega trpljenja sočutja s trpečimi bližnjimi, povedati treba otroku, da je majhen junak, da, nekak kralj, ako zmaga samega sebe, ako pogumno prenaša težave. Ne reci: prezgodaj! Nikakor. Vse to ne presega otroškega obzorja, pa tudi ne kali nedolžnega otroškega veselja. Tako se otrok šola za življenje, se mu vbrizga „železo“ v mlado kri.

Dopisi.

Iz mariborske skupščine III. reda sv. Frančiška.

O stanju in delovanju leta 1916.

Slovesen sprejem novih udov in obljub je bil trikrat: 1. januarija, 19. marcija in 29. junija. Na novo sprejetih je bilo v Mariboru (brez podružnic) 46, med temi 8 moških. Takih, ki so obljube napravili, je bilo v glavni zapisnik vpisanih 48, med temi 5 moških. Novinci so se vpisali v poseben zapisnik „za novince“.

Od nedelje dne 26. marcija 1916 zvečer ob šestih, do četrta dne 30. marcija zvečer do polu sedmih so bile svete duhovne vaje za ude tretjega reda v nemškem in slovenskem jeziku. Nemška premišljevanja je imel preč. p. Beno Ruß-Müller, frančiškan in ravnatelj tretjega reda v Gradcu, slovenska pa domači ravnatelj p. Filip Benicij, ker naprošeni misijonar iz Ljubljane vsled vojske ni mogel priti.

Mesečni shodi v domači baziliki za Slovence, in v kapeli sv. Frančiška za Nemce so se redno obhajali.

Seje predstojništva so bile: 12. marcija, 2. avgusta, 10. septembra, 22. oktobra in 31. decembra 1916.

Poseben poduk novincev je bil v kapeli sv. Frančiška (enkrat pa, ko kapela ni bila na razpolago, pa v tretjeredniški knjižnici): 6. januarija, 2. februarija, 24. aprila, 14. majnika, 16. julija, 15. avgusta, 8. septembra, 5. novembra in 8. decembra 1916.

Kanonično so bile ustanovljene podružnice tretjega reda v štirih župnijah (poprej jih je bilo že 30): 31. Cirkovce, dne 23. januarija. 32. Hoče, dne 6. februarija. 33. Ormož, dne 12. junija in 34. Ruše, dne 8. oktobra 1916.

Na novo vpeljan je bil tretji red v eni župniji: Brezno.

Podružnice, ki še niso kanonično ustanovljene, s pooblaščenim dušnim pastirjem so do sedaj organizirane: 1. Sv. Ožbalt ob Dravi, 2. Majšberg in 3. Sv. Venčesl.

Podružnice, ki se na organizacijo in kanonično vstanovitev pripravljajo, so v sledečih župnijah: 1. Središče, 2. Lembah, 3. Zg. Sv. Kungota, 4. Sv. Jakob v Slov. goricah, 5. Sp. Sv. Kungota, 6. Trbonje, 7. Sv. Primož na Pohorju, 8. Sveti Jurij ob Pesnici, 9. Sp. Polskava, 10. Brezno in 11. Veržej.

Razen mesečnih shodov za Slovence in Nemce v Mariboru so bili shodi in vizitacije tretjega reda v sledečih župnijah: 1. Kamnica, dne 9. januarija. 2. Sv. Lovrenc na Dravskem polju, dne 14. januarija. 3. Cirkovce, dne 23. januarija. 4. Vuzenica, dne 30. januarija. 5. Hoče, dne 6. februarija. 6. Velika nedelja, dne 20. februarija. 7. Ribnica, dne 27. februarija, 8. Zg. Sv. Kungota, dne 5. marcija. 9. Slivnica, dne 15. marcija. 10. Zavod čč. šolskih sester v Mariboru (za gojenke in služabnice), dne 25. marcija. 11. Studenice, dne 2. aprila. 12. Sv. Marjeta ob Pesnici, dne 9. aprila. 13. Brezno, dne 14. aprila. 14. Sv. Jurij ob Pesnici, dne 30. aprila. 15. Sv. Barbara pri Vurbergu, dne 7. maja. 16. Puščava, dne 21. majnika. 17. Črešnjevce, dne 28. majnika. 18. Sv. Peter pri Mariboru, dne 1. junija. 19. Ljutomer (P. Bernardin), dne 4. junija. 20. Sv. Primož na Pohorju, dne 4. junija. 21. Sv. Miklavž pri Ormožu, dne 11. junija. 22. Ormož, dne 12. junija. 23. Remšnik, dne 18. junija. 24. Brezno, 19. junija. 25. Slivnica, dne 22. junija. 26. Sv. Ožbalt, dne 25. junija. 27. Jarenina, dne 2. julija. 28. Brezno, dne 9. julija. 29. Selnica, dne 23. julija. 30. Vuzenica, dne 30. julija. 31. Ruše, dne 13. avgusta. 32. Svečina, dne 27. avg. 33. Hoče, dne 3. septembra. 34. Sv. Križ nad Mariborom, dne 17. septembra. 35. Sv. Ilj v Slov. goricah, dne 24. septembra. 36. Veržej, dne 1. okt. 37. Ruše, dne 8. oktobra. 38. Fram, dne 15. okt. 39. Svetinje, dne 29. oktobra. 40. Svetinje, dne 1. novembra. 41. Spodnja Polskava, dne 12. novembra. 42. Sv. Jurij ob Pesnici, dne 19. novembra. 43. Laporje, dne 22. novembra. 44. Tinje, dne 26. novembra. 45. Lembah, dne 3. decembra. 46. Fram, dne 10. dec. 47. Sv. Martin pri Vurbergu, dne 17. decembra in 48. Brezno, dne 24. decembra.

Izostala je vizitacija v letu 1916 v sledečih župnijah: 1. Sv. Janž na Dravskem polju. 2. Središče. 3. Sv. Bolfenk na Kogu. 4. Sv. Lenart pri Veliki nedelji. 5. Sv. Jakob v Slov. goricah. 6. Spodnja Sv. Kungota. 7. Terbonje. 8. Slov. Bistrica. 9. Majšberg. 10. Makole. 11. Sv. Venčesl.

Do dne 31. decembra 1916 je bilo v Mariboru vpisanih (s podružnicami vred): 18.322 udov tretjega reda. Od teh je že umrlo 3543, najbrž še več, pa niso bili naznanjeni. 687 je takih, ki so ali sami izstopili, ali pa so bili izključeni. (Dalje prih.)

Z Brezja pri Mariji Pomagaj. V romarski cerkvi je bilo leta 1916 opravljenih sv. maš 3305, veči del za vojake; obhajanih je bilo okoli 37 tisoč; to je v primeri z drugimi leti malo. Romarske procesije so prišle: 24. majnika iz Kranja s preč. lg. dekanom; 26. majnika iz Javorja nad Škofjoloko; 8. junija Lichtenurnov zavod iz Ljubljane; 13. junija iz Breznice, Leš, Lesc, Ljubnega in Ovšiš; 23. junija iz Preddvora; 27. junija evharistični oddelek gimnazijske Marijine družbe v Kranju; 9. julija procesija s preč. kanonikom dekanom iz Radovljice; 16. avgusta se je zbralo nad 2500 romarjev na priporočilo prevzvišenega škofa ljubljanskega; 7. oktobra je prišla Marijina družba z Bleda. 5. julija je bila v dvorani igra za goriške begunce; 24. in 31. decembra za vojake; igre je priredilo kat. slov. izobraževalno društvo na Brezju. (Konec prih.)

Poročilo o tretjem redu v škofjeloški skupščini za l. 1916. Z novim letom je prevzel vodstvo III. reda preč. p. Ladislav, t. č. gvardjan kapuc. samostana, na mestu p. Vilibalda, ki je obolel. Shodov je bilo 12, sej pa vsled raznih vzrokov samo 6. Vsprejetih je bilo 206, (vštete tudi bližnje podružnice). Iz drugih skupščin so pristopili trije; umrlo jih je 29, nekaj jih je izstopilo in par bilo tudi izključenih. — Opravljalo se je več lepih in času primernih pobožnosti, tako n. pr. od 19.—26. marca vojna pobožnost. Vsak dan sv. maša z blagoslovom, litanije in molitve za mir. Potem je bila pobožnost 13 torkov v čast sv. Antonu, pri kateri so se priporočale temu velikemu svetniku skupne zadeve in nameni posameznikov. Gotovo niso bile prošnje zastonj! V nedeljo 2. julija je bila vojna procesija za mir v Crngrob, opravljala se je še petnedeljska pobožnost v čast peterim ranam svetega Frančiška k njegovemu prazniku. Vse pobožnosti so bile obilno obiskane od tretjerednikov, pa tudi od drugih. Zlasti mnogo je bilo obhajanih. Sploh se sme reči, da take pobožnosti precej pripomorejo, da ljudje vedno bolj spoznavajo III. red (seveda, katerim je kaj mar zanj) in napeljujejo ljudi k vedno boljšemu življenju. Redovno glasilo „Cvetje“ prihaja v sedemdesetih izvodih skupno, zraven pa imajo naročenega še posamezniki. Naj še omenim, da smo že koncem avgusta zgubili za III. red tako vnetega in splošno priljubljenega p. voditelja Ladislava, ki je odšel za gvardjana v Celje. Za ves trud in skrb njemu, kakor tudi p. Vilibaldi: Bog povrni! Bog daj slednjemu tudi zdravje, da bo lahko spet delal v čast božjo in korist III. reda. Z veseljem je bil sprejet tudi nov p. voditelj Kamil. Naj tudi pod njegovim vodstvom III. red raste in cvete ter donaša obilen sad! Bog daj!

Razgled po serafinskem svetu.

Novi blaženi iz frančiškanskega reda. Izmej 300 mučencev izza angleškega preganjanja v 16. in 17. stoletju, ki jih misli sv. Cerkev proglasiti za blažene, je 78 frančiškanov. Trije so bili škofje, drugi pa mašniki. Če kdo, potrebuje pač Anglija nebeških priprošnjikov.

Odlikovanje. Naš P. Janez Žurga, učitelj v Novem mestu, sedaj c. kr. vojni kurat, je bil odlikovan z duhovniškim križcem družega razreda. Res zaslužno odlikovanje! Takoj v začetku je bil vpoklican. Vdeležil se je prve ofenzive proti Srbiji. Pozneje je prišel na rusko fronto, kjer je še sedaj. Z bolniki različnih nalezljivih bolezni, kolere, legarja, griže, ki so se od časa do časa pojavile, je imel dan da dan opraviti, pa se ga ni ničesar prijel, dasi jih je previdoval kakor navadne bolnike brez varstvenih sredstev. Tudi dobro poljsko ljudstvo ga je povsod rado imelo, kamer je prišel s svojo bolnišnico. Ena občina ga je izvolila za častnega občana. Bog ga ohrani!

Odlikovanje. Cesar je podelil goriškemu usmiljenemu bratu Nikodemu Francu Lukežu za njegovo požrtvovavno delovanje pri strežbi ranjenih vojakov na fronti zlati zaslužni križec na traku hrabrostne svetinje.

Marijina mašna zveza razpošilja svojim udom kot letni spominek „Pobožnost prvega petka v mescu“. Naj opomni člane družbene sv. maše, naj jih pa tudi prav navduši za zadoštevno sv. obhajilo ob prvih petkih! Udom v mariborski okolici se sešitek ne bo razpošiljal na dom, udje naj se sami oglašé zanj pri samostanskem vratarju. —

Uprava M. m. zv.

Bratovščina N. lj. Gospe presv. Srca se je postavno vpeljala v baziliki Matere milosti (pri frančiškanih) v Mariboru. Med zidanjem nove cerkve so namreč obljubili, če se podjetje posreči, postaviti oltar tudi N. lj. Gospé presv. Srca, ki se imenuje „upanje obupajočih“, ter se časti in na pomoč kliče posebno v najtežavnih zadevah, ko drugače ni več pomoči najti. Ko je bila tedaj cerkev leta 1912 toliko dogotovljena, da je imela razen enega že vse oltarje, so postavili zadnjega v kapelici ob prezbiteriju N. lj. Gospé presv. Srca ter kmalu začeli pripravljati tudi vpeljavo njene bratovščine. Pa še le med grozno svetovno vojsko lanskega leta se je mogla vpeljati. Pridružena pa je postavno nadbratovščini v Rimu, tako da so njeni udje deležni vseh dobrot in milosti nadbratovščine, ki šteje že čez 20 milijonov udov. — Ker ima v sedanjih stiskah gotovo tudi marsikteri bravec „Cvetja“ kako posebno težavno zadevo pri srcu, jih vabimo, naj se zatečejo k močni „zakladničarki presv. Srca Jezusovega“, k N. lj. Gospé presv.

Srca in pristopijo tudi k njeni bratovščini, da jim bo tem rajša pomagala v njihovi stiski. Udje se sprejemajo tudi pismeno; treba le poslati na frančiškanski samostan v Mariboru svoje ime in v poštnih znamkah pridejati 10 vinarjev za sprejemnico in še 15 vinarjev za poštino ter napisati natančno svoj naslov, da se mu dološlje sprejemnica po pošti. Še bolje pa je, da kdo nabere več novih udov in pošlje njih imena skupno ter sprejme sprejemnice za vse. — Glavna dolžnost udov je, moliti vsaki dan zjutraj in zvečer: „Naša ljuba Gospa presv. Srca, prosi za nas!“

Za Poljake se je nabralo lansko leto skupno 3,791.293 frankov (frank je v rednih razmerah 96 vinarjev.) Od teh v Avstro-ogrski 308.884 fr., v Nemčiji 1,601.381 fr., v Združenih državah Amerike 708.451 fr., v Rusiji 88.119 fr., na Francoskem 113.439 fr., na Angleškem 145.000 fr. — Lepe vsote, ki se pa seveda potrebam še primerjati ne dajo.

Sedanje stanje dominikanskega reda. Podobno kakor frančiškanski obsega tudi dominikanski red tri družine, dominikane, dominikanke in dominikanski tretji red. Prvih je danes okrog 4400. Imajo 25 redovnih okrajin, 8 skupščin, 320 samostanov, 203 misijonske hiše oziroma postaje. Število dominikank ni znano. Samostanov imajo 203, ki so pa sedaj pod oblastjo dotičnih škofov. Tudi število njih tretjerednikov nam ni znano. Na Slovenskem jih danes razen posameznih tretjerednikov ni. K večjemu bi one v Brežah na Koroškem lahko šteli za naše. Nekdaj smo imeli v svoji sredi znamenit samostan dominikank ali po naše „belih nun“ v Velesovem na Gorenjskem.

Učenjak, zaveden tretjerednik. Dne 16. vinotoka preteklega leta so v Tubingu na Virtsenberškem pokopali slovečega profesorja ondodnega vseučilišča dr. Janeza pl. Belser. Znameniti učenjak je v svoji poslednji volji izrazil odločno željo, da naj se v vseh mrliških oglasih naznani: „ud tretjega reda sv. Frančiška“ ter pri mrtvaškem opraviilu povdari, da je bil trideset let v redu. Ko pravi sin sv. Frančiška, poln njegovega duha je živel, ko tak je hotel biti tudi ob smrti: vse izredne pogrebne slovesnosti, vence in govore si je prepovedal. Da ga je pri tem res nagibalo srce, je znamenje to, ker je samo toliko zapustil, da je bil priprost pogreb plačan. Vse drugo je po miloščini že prej za nebesa naložil.

Strašna bogokletstva proti našemu Gospodu Jezusu Kristusu je pred meseci priobčil italijanski list „Popolo d' Italia“ (Italijanski narod). Vse, kar je še količkaj katoliškega v Italiji, se je zgražalo in javno protestiralo proti tem satanskim izbruhom, ki jih je cenzura menda nalašč pustila. Ko se je „Društvo proti kletvi in nečistosti“ radi tega v našem generalatu v Rimu zbralo in sklenilo sv. očetu izraziti ogorčenje nad takim početjem, so sv. oče odgovorili: „Naše srce je kar otrpnilo, ko smo to zvedeli.

Vsi kristjani se morajo čutiti pri tem užaljene, ker kdor ljubi, čuti sramočenje prijatelja.“ Kaj je imenovani list, ki ga sv. oče imenujejo laži-glasilo italijanskega naroda pisal, naši listi ne poročajo. Ali nekaj strašnega je moralo biti, ker so že druge italijanske kletve v nebo vpijoče.

Dominikanski red, naš pobratimski red je ob zatonu preteklega leta obhajal svojo sedemstoletnico. Kakor se brat veseli bratovih slavnostnih dni, tako se je velika družina sv. Frančiška veselila tega jubileja bratovskega reda. V rožniku l. 1220. sta si sv. Dominik in sv. Frančišek kot gosta kardinala Hugolina, tako v svojem, kakor v imenu svojih redov podala roke najprisrčnejšega prijateljstva. Sinovi obeh so zvesto držali, kar sta očeta sklenila. Nam se vsako leto tretjega velikega srpana oznani: „Slovesnost našega sv. očeta Dominika, praznik prvega razreda z osmino“; njim pa tretjega vinotoka: „Slovesnost našega sv. očeta Frančiška, praznik prvega razreda z osmino.“ Kjer imata oba pobratimska redova v istem mestu samostane, na ta praznika še na drugi način izrazita svoje prijateljske odnose. Na dan sv. Frančiška imajo dominikani in sicer sami dominikani pri nas slovesno sveto mašo, na dan sv. Dominika pa pri njih sami frančiškani. Tudi v obednici imajo na dan sv. Frančiška dominikani pri nas prva mesta in prvo besedo, na dan sv. Dominika pa frančiškani pri njih. Ganljivo je, ko stopita po obedu en dominikan in en frančiškan v sredo obednice in zapojeta po vsaki vrstici zahvalnega psalma 116. v prisrčnem prav serafinskem napevu: „Apostoljski sv. Dominik in serafinski sv. Frančišek sta nas učila tvoje postave, o Gospod.“ — Da bi oba redova še dolgo v bratskem objemu kot doslej z apostoljsko gorečnostjo in serafinsko ljubeznijo učila narode Gospodove postave in jih tako vodila k sreči! To bodi naše voščilo, želja, molitev.

Nemški bogoslovci v vojski. Kakor utegne biti znano, nemško vojno pravo navadnih bogoslovcev, ki še nimajo višjih redov, ne oprošča vojne službe. Zato so nemška semenišča precej prazna. Koliko jih je moralo duhovsko obleko z vojaško zamenjati, naj povedo sledeče številke. Pripomnim, da so všteti samo svetni bogoslovci. Vseh skupaj jih je bilo po izkazu 16. vinot. 1916. v celi državi 3352. Od teh jih je moralo v vojno službo 2426 z orožjem, 406 brez orožja, v sanitetno službo. Padlo jih je, v številki brezupno pogrešane 458. Ujetih jih je bilo 80. Odlikovanih je bilo 331 z železnim križem 2. razr., 2 z onim prvega razreda (visoko odlikovanje), 80 jih je dobilo razna tuja, avstrijska, bavarska itd. odlikovanja, 30 od rdečega križa. V častnike jih je bilo povišanih 146. — Te številke glasno govore!

S Kitajskega smo zopet dobili eno dopisnico. Pet mesecev je hodila. P. Engelhard piše. Pravi, da ima obširen delokrog in da žetev, misijonska žetev, dobro kaže, samo sredstev zelo primanjkuje. Prosi, da bi mu kar najhitreje mogoče poslali nabrane prispevke. Kajpada bi to radi storili, ko bi bilo mogoče. Žalibog je vedno

menj mogoče. Pa se bo menda že enkrat odprlo, dotlej bomo morali pa vsi skupaj potrpeti. Zdrava sta oba, on in P. Baptist, kar želita tudi vsem znancem in dobrotnikom.

Benediktu XV. — tretjeredniku v spomin. Rimska tretjeredniška skupščina na Aračeli je imela 15. vinotoka preteklega leta v svoji kapeli lepo slovesnost. Odkrila se je spominska plošča, v katero je vdolbeno, da je dne 11. vinotoka 1882. v aračelitanski kapeli stopil v tretji red Jakob della Kjeza (Chiesa), sedanji slavno vladajoči papež Benedikt XV. Slovesnost se je zvršila ob navzočnosti kardinala - vikarija ter več drugih škofov in prelatov. Sv. oče so to z veseljem sprejeli na znanje.

Tretjerednik - vojak piše svojemu voditelju mej drugim: „Naj vam popišem, kako preživim nedeljo. Najprej grem k zgodnji sv. maši, mej katero redno prejmem sv. obhajilo. Nato oskrbim konje. Če pravočasno končam, grem še k veliki sv. maši. Tako mine dopoldan. Po kosilu pomagam v kuhinji. Ko je tu vse v redu, sem prost do treh. Nato opravim premišljevanje ali pa kaj spodbudnega berem. Potem, če nimam nikake vožnje, grem k popoldanski službi božji. Do večerje se redno s svojo družino v domovini pismeno pogovorim. To me vedno razvedri. Po dovršenem večernem delu v hlevu, grem navadno v bližnji gozd malo na sprehod. Kar me posebno tja vleče, je ljubka kapelica Matere božje na krasnem kraju. Kadar tam pomolim, pozabim na vse hudo, veselega srca se vračam domov — daleč od domovine.“

Holandski tretji red se izredno živahno giblje. Že ponovno smo se o tem prepričali. Sedaj nam je dal nov dokaz za to. V Rotterdamu je sezidal štirinadstropno najmodernejše opremljeno „bolnišnico sv. Frančiška.“ Premožnejši so sami segli globoko v žepe, drugi so pa od hiše do hiše nabirali prispevke. To ni mala reč, posebno, ker niso samo zidali, ampak bodo tudi vzdrževali svojo vstanovo.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo: rajni kardinal Diomed Falkonio (Falconio), OFM; dalje

I. pokojni udje **tretjega reda**

1) skupščine celjske:

Celje: Lucija (Alojzija) Srebot; Teharje: Jožef Šuhol (padel v vojski), Marjeta (Liza) Resnik; Vojnik: Jakob (Jože) Bračič, Franc Stožir; Šmartno: Valentin (Franc) Košir; Gotovlje: Neža (Urša) Čremožnik; Polzela: Terezija (Marija) Korber; Vransko: Helena (Ana) Jeseničnik,

Barba (Neža) Toman, Marija (Lucija) Papež; Mislinje: Johana (Antonija) Žagar; Št. Rupert: Katarina (Klara) Ogrinc (40 let v III. r.); Št. Pavel; Marija (Humilijana) Rojšek; Žalec: Jakob (Anton) Balš; Kalobje: Marija (Katarina) Pintar; Št. Jurij ob j. žel.: Marija Leskovšek, Janez (Jožef) Fidler, Ana (Klara) Pišek, Franc (Ludovik) Kresnik, Marija (Ana) Pustovšek, Jozefa (Liza) Zorko, Marija Kovač, Franca Štancar; Dramlje: Ana (Angela) Hrastinšek, Franc Jesenek; Novacerkev: Terezija (Marija) Srabočan, Marija (Hijacinta) Mastnak, Jakob (Ferdinand) Borovnik, Marija (Serafina) Tepej; Šmarje: Andrej (Jožef) Pezdevšek, Lucija Vujc, Franca (Liza) Peškošak, Martin (Ivon) Jesenko; Prevorje: Marija (Franca) Pavlinc; Kozje: Neža (Klara) Sušnik; Loka: Marija Koritnik; Sladka gora: Ana (Cecilija) Lah; Vitanje: Cecilija Pušnik; Olimje: Urša (Alojzija) Verdnik; Laško: Katarina (Ana) Strgar; Št. Lenart: Janez (Franč.) Lapornik, Adam (Dominik) Klepej, Marija (Serafina) Goznikar; Trbovlje: Marija (Lucija) Bajde, Jera (Katar.) Černe, Marjeta (Marija) Slokan, Marija (Koleta) Pintar, Anton (Jože) Kovač, Marija (Kol.) Krajšek, Marija (Liza) Šošter, Neža (Ludovika) Grabec, Jozefa (Franca) Babič, Jera (Marjeta) Duh, Franca (Marija) Galf; Sv. Križ-Slatina: Marija (Ana) Perko, Jera (Cecilija) Černagoj, Ana (Liza) Prah, Ema Prah, Marija (Veronika) Drofenik, Marija (Marjeta) Doljšak, Marija (Ludovika) Lusker, Marija (Koleta) Srobotnjak, Marija Križan, Marija Verk.

2) skupščine mariborske:

Maribor: č. s. Mar. Kristofina, roj. Antonija Petek, šolska sestra iz III. r. sv. Fr. Asiškega, * 1. jan. 1881 v Hajdinju pri Ptuj, redovnica postala 15. avg. 1911, † 23. jan. 1917 v Kamnici, Apolonija Kuzma, Elizabeta Bernhard; Ribnica na Pohorju: Terezija Verdnik; Sp. Sv. Kungota: Marija Drozg; Studenice: Lucija Kajtna, Helena Kolar; Ruše: Peter Rebern timer; Sv. Marjeta ob Pesnici; Frančiška Ferk; Sv. Marjeta niže Ptuja: Jera Zamuda; Selnica ob Dravi: Antonija Valher, Franc Dobaj, Jera Rotner, Katarina Kogelnik, Ivan Pečovnik, Marija Esih, Antonija Hlade, Marija Sternad, Janez Rajšp († v vojski); D. M. v Puščavi: Jakob Jesenik, Marija Mlaker; Sv. Lovrenc v Puščavi: Jera Karneža, Marija Karničnik, Neža Paulič; Zg. Sv. Kungota: Terezija Simonič; Sv. Križ pri Mariboru: Jožefa Breznik. — Umrla mati tretjerednika T. Str. iz mariborske skupščine.

3) skupščine svetotrojiške:

Sv. Trojica v Slov. g.: Jožef Klemenčič (39 l. v III. r.); Sveti Lovrenc v Slov. g.: Alojzij Hrga, Ciril Pignar (padel v Galiciji), Lovrenc Vučina, Franc Markovič, Jakob Bohinc († na koleri na Ruskopoljskem); Sv. Lovrenc v Slov. g.: Ana Suhač, Marija Mikša, Antonija Berlak, Marija Toš, Terezija Šegula, Marjeta Janžekovič, Matilda Križan; Sv. Jurij na Ogrskem: Matija Forjanič; Bogojina: Klara Törnär, Terezija Rožman; Sv. Lenart v Slov. g.: Marija Mlakar (53 let v III. r.); Sveti Jurij na Ščavnici: Marija Horvat; Št. Rupert v Slov. g.: Alojzij Potič.

4) skupščine nazarske:

Ljubno: Helena Časl; Mozirje: Roza Hlačun; Straže-Sv. Frančišek: Marija Černevšek; Šmihelj: Marija Tečaj, Franc Naroločnik; Vransko: Barba Toman, Marija Papež.

5) skupščine pazinske:

Franjo (Josip) Velan, Mate (Franjo) Ujčič, Josip (Franjo) Gergič, Antonija (Klara) Breščar, Antonija (Marija) Banovac, Antonija (Klara) Križanac, Roza (Elizabeta) Fabris, Marija (Elizabeta) Zanoškar, Dominika (Vjekoslava) Škvarč, Matija (Marija) Šarac, Marija (Elizabeta) Križmanič.

6) skupščine ljubljanske:

Ana Zupan, Helena Bobek, Marija Seliškar, Marija Erbežnik (bila je tudi ud Frančiškanske misijonske družbe).

7) skupščine trziške:

Trzič: Marija (Frančiška) Jeglič, Neža (Marija) Lunar, Marija (Frančiška) Kemperle, Eva (Frančiška) Končič.

8) skupščine brezjanske:

Koprivnik: Andrej Jeklar, Marija Dobravec; Gorjuše: Jurij Bernik.

9) skupščine novomeške:

Št. Rupert: Pavlina Vovk, Alojzija Bratkovič, Jozefa Marin.

10) skupščine kamniške:

Zg. Tuhinj: Marija (Elizabeta) Dacar.

11) skupščine na Viču:

Dobrova: blag. g. Matija Rant, nadučitelj in poštar v pok., zgleden navdušen tretjerednik, oče našega dr. p. Gvidona. Naj počiva v Bogu!

II. pokojni udje **armade sv. Križa**:

Naklo: Marijana Pavlin; Sv. Janž pri Ptuj: Marija Gorinšek; Št. Janž na Vinski gori: Jožef Ramšak; Šentilj pri Gradiču: Marija Jelen; Skale: Antonija Drev. Priporočata se udom armade sv. Križa v molitev!

Dalje se priporočajo v molitev: Pepca Gabrijelčič za zdravje. M. Z. za zdravje in srečno yrnitev brata in sebe za srečno zadnjo uro na čast M. D. brezmadežni, sv. Frančišku in sv. Antonu Pad. Več tretjerednic. Neka bolna oseba zatiške skupščine. Begunci.

Zahvala za vslišano molitev.

Glavni voditelj Marijine mašne zveze, vlč. p. Gašper Wörtman, je rešen iz dve in pol leta trajajočega jetništva! Za sedaj mora ostati v Švici. Priporočili smo osvoboditev priprošnji sv. Antona in sv. Filomene. Javno se zahvalimo za njiju pomoč kakor smo obljubili ter še prosimo, da bi mu bilo kmalu dovoljeno vrniti se na glavni sedež M. mašne zveze v Ingolstadt. —

P. Emerik Landergott.

Frančiška Stranjšak se zahvaljuje presv. Trojici, Materi božji in svetemu Antonu, ker je mati njenega moža prišla pred smrtjo k zavesti, da je mogla prejeti sv. zakramente za umirajoče. P. D. se zahvaljuje velikemu sv. Antonu za očitno pomoč v več slučajih in za mnogo prejetih milosti dušnih in telesnih. Sè zaupanjem se zatekaj vsak k sv. Antonu! Neka tretje-

rednica se zahvaljuje presv. Srcu Jez. in preč. Srcu Mar. in sv. Antonu Pad. za zdravje pri živini, ko ni bilo — po pameti soditi — več človeške pomoči. P. H. D. se zahvaljuje presv. Srcu Jez., Mariji Pom. in sv. Antonu Pad. za ugodno rešitev v neki zadevi dijaške Marijine kongregacije v Pazinu.

Darovi.

Armada sv. Križa. Miloščina udov (armade Sv. Križa) za Sv. Deželo v januarju: Kat. Peternelj, Davča: 38 kron; Roza Ekart, Sv. Janž pri Ptuj: 30 kron 40 vin.; Jožefa Vadjal, Sv. Peter na Krasu: 20 kron; Sofija Wetzl, Mitlova: 8 kron; Franca Kodar, Poženk: 24 kron 32 vin.; Marija Motnikar, Toplice pri Zagorju: 6 kron 20 vin.; Peter in Marijana Pavlin, Naklo: 10 kron; Franca Pasquotti, Naklo: 5 kron; Ana in Marjeta Kalinšek, Ljubljana: 20 kron; Marija Strahovnik, Velenje: 22 kron 40 vin.; Antonija Zidanšek, Špitalič pri Konjicah: 24 kron; posamezni: 39 kron. — **Opomba.** Skupine (12 udov) imajo pravico prejemati po svojem pospeševavcu »Cvetje« brezplačno. Vpoštevajo naj pa pri darovih, da stane križec 60 vin., vsprejemna knjižica 5 vin. in za »Cvetje« naročnina za eno leto 2 kroni. Kar ostane čistega, pride v roke varihov Božjega groba potom generalnega komisarijata Sv. Dežele na Dunaju. Pojasnila daje in ude sprejema v »Armado sv. Križa«: P. Jeronim Knoblar, frančiškan v Ljubljani.

Za kitajski misijon je došlo k nam v Kamnik nadalje: tretjerednica od Sv. Frančiška v Zg. Savinjski dolini: 30 kron za odkup kit. dečka, ki naj se krsti na ime Jožef; druga tretjerednica, tudi od Sv. Frančiška: 30 kron za odkup kit. dečka, ki naj se krsti na ime Frančišek Ksaverij (poslano po pč. p. Kerubinu). Tretjeredniki Sv. Sebastijanske župnije (Prekmursko): 5 kron. Skupščina III. reda za Sp. Rož v Kapli, Koroško, nabrala na mesečnem shodu dne 14. jan. 1917: 125 kron. — Neimenovana (v naši zakristiji): 40 kron.

Za afrikanski misijon: neimenovana: 200 kron; Elizabeta Kšela: 20 kron in Jožef Benko: 6 kron (poslano po pč. g. Josipu Weixl, župniku pri Sv. Križu pri Ljutomeru).

Za ubožno kaso III. reda: pč. g. Andrej Šimenec, župnik v pokoju, Dol pri Ljubljani: 5 kron.

Za prospeh »Cvetja«: preč. g. Val. Majar, kurat, Izlake: 20 kron.

Nihil obstat. P. Constantinus Luser. — Nihil obstat. P. Guido Rant, dr. theol. Imprimatur. P. Placidus Fabiani, Min. Prov. — Vredil P. Evstahij Berlec.